

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2019 r. — Cognac Ferrand/EUIPO (Kształt plecionki na butelce)**(Sprawa T-172/19)**

(2019/C 182/38)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Cognac Ferrand (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Régnier)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego (Kształt plecionki na butelce) — zgłoszenie nr 17 387 564*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 stycznia 2019 r. w sprawie R 1640/2018-2**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2019 r. — Kalai/Rada**(Sprawa T-178/19)**

(2019/C 182/39)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Nader Kalai (Halifax, Kanada) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego:
  - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
  - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- zasądzenie od Rady zapłaty kwoty 2 000 000,00 euro tytułem odszkodowania za całość poniesionych szkód;
- obciążenie Rady jej własnymi kosztami, a także kosztami, które skarżący poniósł i co do których zastrzega sobie prawo do uzasadnienia w toku postępowania na mocy art 134 regulaminu postępowania przed Sądem, zgodnie z którym kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. W tym zakresie skarżący utrzymuje, odwołując się do art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz do art. 6 i 13 Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności, a także do orzecznictwa Trybunału, że powinien on zostać wysłuchany przed przyjęciem przez Radę wobec niego środków ograniczających i że w konsekwencji zostało naruszone jego prawo do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE. Skarżący zarzuca Radzie, że ograniczyła się do niejednoznacznych i ogólnych stwierdzeń, bez wskazania w sposób szczególny i konkretny powodów, dla których twierdzi w ramach wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych w zakresie oceny, że wobec skarżącego należy przyjąć rozpatrywane środki ograniczające. Nie przytoczono zatem żadnego konkretnego i obiektywnego elementu, który można by było zarzucić skarżącemu i który mógłby uzasadnić rozpatrywane środki.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Rada uwzględniła w swym uzasadnieniu przyjętym na poparcie środka ograniczającego elementy, które w sposób oczywisty nie posiadają podstawy faktycznej. Tak więc przytoczone okoliczności faktyczne są pozbawione jakiegokolwiek poważnej podstawy.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ingerencji w prawa podstawowe. Skarżący uważa w rezultacie, że należy stwierdzić nieważność spornego środka, ponieważ jest on nieproporcjonalny w świetle zamierzonego celu i stanowi nadmierną ingerencję w wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności, zapisane odpowiednio w art. 16 i 17 karty. Dysproporcja wynika z tego, że środek dotyczy całości wpływowej działalności gospodarczej, bez ustanowienia innych kryteriów.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa własności. Skarżący twierdzi, odwołując się do art. 17 i 52 karty, że środek polegający na zamrożeniu środków finansowych zawiera w sposób niepodważalny ograniczenie korzystania z prawa własności i że w niniejszym przypadku zamrożenie środków finansowych wynikających z działalności skarżącego siłą rzeczy prowadzi do naruszenia nieproporcjonalnego w stosunku do celu zamierzonego przez Radę.